

Fred Tucker was het zesde van de 10 kinderen van Ernest en Ida Tucker(Wendling). De familie leefde in een zeer bescheiden omgeving en met beperkte middelen in een tijd dat de hele wereld in een depressie zat. Ondanks hun bescheiden middelen waren zij een gelukkig en liefhebbend gezin. Zij brachten hun kinderen het belang van eerbied, verantwoordelijkheid en godsdienstige overtuiging bij. Fred was een prima voorbeeld van een jongen met deze eigenschappen. Hij spendeerde veel energie aan en was zeer betrokken bij zijn schoolstudie, zijn baan en bij alles dat hij ondernam. Met zijn scherp gevoel voor humor kon hij dikwijls zijn omgeving aan het lachen brengen.

Tijdens zijn studie aan de High School, werkte hij na schooltijd en op zaterdag bij, door per fiets telegrammen te bezorgen voor de Canadese Telegram Company. Zijn typeopleiding tijdens zijn Highschooltijd en zijn uitstekend handschrift stelden hem in staat, in aanmerking te komen voor een kantoorbaan bij een vleesverwerkingsbedrijf. Hij, samen met al zijn broers en zussen, hielpen met hun inkomens hun ouders om aan hun financiële verplichtingen te voldoen tijdens deze moeilijke tijden gedurende de crisisjaren en vooral toen hun vader Ernest, in 1939 was overleden.

Fred's broer Bill, die twee jaar ouder was, werd in 1940, 21 jaar oud, opgeroepen voor zijn dienstplicht. Fred ontving zijn oproep in 1942. Er werd geregeld dat hij samen met zijn broer bij de Saint John Fusiliers werd geplaatst. Terwijl Bill voor de infanterie (grondtroepen) werd opgeleid, was er voor Fred geen verplichting om in fundamentele militaire training te gaan. Men besloot dat zijn administratieve ervaring en zijn type vaardigheden waardevoller zouden zijn in een kantoorfunctie. Hij ging in deze baan met de Fusiliers mee tijdens al hun verplaatsingen naar diverse delen van het land.

Bill en Fred gingen allebei in actieve dienst in 1943. Zij werden vervolgens naar Engeland gezonden en daar werden ze gescheiden aangezien ze bij verschillende regimenten werden ingedeeld. Bill werd ingedeeld bij het Seaforth Highlanders of Canada regiment en Fred bij het Perth Regiment.

Het Regiment van Bill werd naar de conflicten in Italië gezonden. Hij werd daar gewond door een granaatscherf in zijn hoofd, maar kon na een tijdje het ziekenhuis verlaten om zich bij zijn regiment te voegen dat nu op weg was naar Holland om daar bij de bevrijdingsgevechten te helpen. Ondertussen was het regiment van Fred ook naar Holland gezonden, waar zij ook in een zware strijd verwickeld waren, Fred niettemin, voortdurende hard werkend in zijn rol in de administratie.

In de lente van 1945 werd het duidelijk dat de oorlog op zijn eind liep. Aangezien in april van dat jaar de bevrijding van Holland nagenoeg voltooid was, behalve één pocket in noordelijk Nederland, waar de Duitsers nog hevig tegenstand boden. Het Perth Regiment was in dit conflict betrokken. De geschiedenis leert dat het actief vechtend personeel ernstig uitgeput was geraakt en dat daarom alle personeel, ook die een niet-gevechtsfunctie hadden, werden opgeroepen om de leemtes aan het front op te vullen. Dit verklaart waarom Fred, die zijn volledig militaire loopbaan in een kantoorfunctie volbracht had, bij de gevechten aan het front betrokken werd. Het was een afschuwelijk droevige verrassing voor zijn moeder, die weduwe was en voor zijn broers en zussen toen zij, met een telegram werden medegedeeld dat Fred op 29 april, 1945 in gevecht was gedood. Hij was het laatste lid van zijn Perth regiment dat zijn leven in Holland tijdens gevechten zou verliezen.

